

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Antidotorum Evangelicorum D. Thomæ Stapletoni, S. Theol. Doctoris, & in Academica Louaniensi S. Script. Professoris Regij, Pars Altera - In Sacrosanctum Euangelium secundùm Ioannem

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

27. Noli esse incredulus, sed fidelis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39480

tursum damnat seipsum, qui alio in loco conuersionem panis in Christi corpus idcirco reicit, *Quia* (inquit) *nullus in* Institut. Lib. 4. c. 8. num. 13. *terris oculus huius mutationis testis est.* Ita non credit, nisi uiderit. Addit hoc sensuale iudicium *omnibus accidere, qui ita sibi addicti sunt, ut verbo Dei locum non relinquunt.* Arqui 3. unum Calvinum in omnibus hodie dogmatibus controuersis sic uni sibi additum esse, ut verbo Dei locum non reliquerit, innumera diuini uerbi corruptela, quas in hoc solo opere Euangelico repurgauimus, ad oculum lectori demonstrarunt. Sensuale igitur iudicium quod nihil fidei affine habeat, ad omnes Scripturas intelligendas adfert Calvinus. 4. Omnium Patrum & veterum interpretum iudicia ex alto despicit; suum unius omnibus anteponit. *Sic ingenij sui lasciuiam minimè cohibendo, sed sibi plusquam fas erat in repugnando permittens, prorsus extincto pietatis sensu, fidei ianuam sibi praeclusit, innumeris haeresibus cordis sui ianuam patefecit; & quae alij irruerent uiam monstrauit. Ex ore suo seipsum iudicauit seruus nequam.*

27. *Noli esse incredulus, sed fidelis.*

Obseruât hoc loco Catholici interpretes libertatis ad credendum vel non credendum perspicuum argumentum. Libertas arbitrij humani ad credendum vel non credendum. Caeteris Apostolis uiso Christo credentibus, noluit Thomas credere quia non uiderat. Christus ex magna misericordia eius incredulitatem sanare uolens, se illi uidentem exhibet, & argumentum seu medium externum ad credendum, quod inordinatè desiderabat, misericorditer praebet. Nec tamen tunc dicit, *Infer digitum tuum huc, &c.* quia uolo ut credas, quasi uoluntate absoluta Christus Thomam credere uoluerit; sed ait ei, *Noli esse incredulus, sed fidelis:* id est, me tibi argumentum, quod postulasti, iam praebente, depone hanc malam uoluntatem & duritiem cordis, conuerte cor tuum ab incredulitate ad fidem. Quod cum Thomas per Christi internam gratiam cum illo congruenti medio coniunctam fecisset (congruenti dico quoad infirmitatem Thomae, & duritiem cordis eius) dicens clara uoce, *Dominus meus, & Deus meus,* Christus ut eum credidisse affirmat, fidemque acceptat, sic eius cordis duritiem reprehendit, dicens, *Quia uidisti me, Thoma, credidisti,* id est, potuisti absque hac uisione & oculari argumento meam resurrectionem credere, ex sufficienti gratia mea, & sufficienti testimonio condiscipulorum tuorum.

sed tu nisi per tale medium credere noluit. *Beati*, id est, multò magis beati sunt, qui non viderunt & crediderunt id est, ex solo auditu & gratia mea interna fidem conceperunt, suamque ad credendum voluntatis assensum dederunt.

28. Respondit Thomas, & dixit ei: Dominus meus, & Deus meus.

EX hac nobili Apostoli Thomæ confessione, & celesti sui ipsius correctione, qua Deum & Dominum suum Christum confessus, eum diuina sua virtute resurrexisse proficitur (quod antea credere noluit) putidi cuiusdam sui erroris firmiter colligit Calvinus, fidem videlicet quam non nisi electorum esse vult, in ipsis electis nunquam extingui, idcirco Thomæ fidem nunquam excidisse, sed sopitam tantum ad tempus ac suffocatum fuisse. Hac (inquit) tam subita ac-

Electorum perpetua fides à Calvino impie stabilita.

matio fidem non prorsus fuisse in eo extinctam demonstrat, quoniam si suffocata esset: non enim Christi diuinitatem in eius latere vel manibus atrectat, sed ex signis illis multò plus colligit quàm ostendant. Vnde hoc, nisi quia repente ex obliuione & uteruo ad seipsum redit? Ergo verum esse apparet quod iam dixi fidem, qua abolita videbatur, latuisse velut obrutam in eius corde. Ecce iterum hoc ipso in loco nimium sibi indulgens Calvinus, & ex proprio sensu sapere volens, verbo Dei locum non relinquunt. Apertè enim docet Scriptura hæc Evangelica, apertè Petrus confirmat, Thomam incredulum fuisse & infidelem. At illi Christus: Noli esse incredulus, sed fidelis. Iam ergo fidem resurrectionis Dominicæ, & diuinitatis Christi, qua postea resurgere, Thomas non habuit. Erat incredulus, non fidelis, ait Christus: Erat fidelis, & fides in eo extincta & abolita non fuit, ait Calvinus. Et vide adhuc quomodo Christo contradicat in argumento erroris sui quod adfert. Non enim (ait Calvinus) diuinitatē in eius manibus ac latere atrectat. At Christus contrarium disertè docuit: Quia vidisti me, Thomas, credidisti: id est, ex visu & contactu corporis mei, me Dominum ac Deum tuum credis. Non quidem in illo Christi corpore atrectauit Deum, sed ex illo Christi corpore rediuitio argumentum cepit credendi Deum. Qui per visibilia huius mundi inuisibilia Dei cognoscunt, sempiternam quoque eius virtutem ac diuinitatem, in huius mundi creaturis Deum non atrectant, sed per illa media & argumenta ad fidem in Deum tolluntur. Thomas hoc loco quod Deum ac Dominum suum Christum

Calvinus Christo contradicit.

Rom. 1.